

вода¹⁾), която нашитѣ мъже обичали много. За да ме увѣрятъ, показваха ми герданитѣ си и гривнитѣ си. При всичкия си страхъ отъ бѣлитѣ, азъ се захласнахъ въ тѣзи нѣща. Да се върна обаче въ селото, се решихъ само тогава, когато, като се изкачихъ на единъ високъ хълмъ, видѣхъ, че нѣма ни грамадната лодка, ни бѣли хора. Въ къщи се бѣше изгубилъ голѣмиятъ слоновъ зжбъ, съ който обичахъ да си играя. Навърно, майка ми го бѣше дала на бѣлитѣ за красивитѣ мъниста. Баща ми лежеше въ колибата, върху рогозката, съ полуотворени очи и бърборѣше нѣщо безсмыслено. Той като че не ме позна, не ме и погледна. Въ колибата миришеше на нѣщо особено. Казаха ми, че тѣй миришела „огнената вода“. Тя бѣше налята въ нѣкакъвъ особенъ прозраченъ сждъ и баща ми, щомъ дойдѣше на себе си, изпиваше по нѣколко глътки. Тѣй се търкаля той нѣколко дни. Бѣше въ полусъзнание, говорѣше си самъ и се сърдѣше безъ причина. Страхъ ме бѣше отъ него и не доближавахъ. Когато

тѣй и всичката „огнена вода“, той дойде на себе си, но дълго време бѣше сърдитъ и не се залавяше за работа.

„Колко сж лоши бѣлитѣ хора! — мислѣхъ си. — У насъ не познаваха това вредно питие, а тѣ го донесоха и ги научиха да го пиятъ!“

Минаха се нѣколко години. Бѣли не идваха вече въ селото ни и ние си живѣяхме различно: или ядѣхме до насита, когато храната станѣше, или се мъчехме отъ гладъ, или се бияхме съ съседитѣ и се примирявахме. Азъ израстнахъ, и на десетъ години, благодарение на здравия ни климатъ, бѣхъ вече голѣмъ мъжъ. До това време азъ бѣхъ оставенъ напълно на грижитѣ на майка си. Ходѣхъ съ нея на нива да ѝ по-

¹⁾ „Огнена вода“ — ракия.